



EDITORS-ADMINISTRADORS: UMBERT Y MIR—Cadena de Cort, n.º 11—Palma.

DOMINICA QUINTA DESPRÉS DE CINCOGESMA

El rencor que mos prohibeix Jesucrist es el que se forma dins el còr, se manifesta al exterior, y perdura librement en noltros.

EL Fill de Deu vol fermos comprendre en lo present Evangèli, qual dèu ser la virtut dels cristians, y quina diferència hi ha d' haver entre ells y els juhèus. Aquests creian que per cumplir la lley de Deu, que prohibeix matar, bastava no soyarse les mans ab la sanch d' un altra. Més el Fill de Deu vol darnos á entendre que també se falta á n' aquest manament totes les vegades que mos irritam quantre el prohisme y que guardam en el còr rencor quantre ell; de modo que al meteix temps posa fre á la ma, á la llengua y al còr: va primerament, com á sapien-tíssim y hábil metge, á la font del mal, y perque el rencor naix del còr, allá lo destrueix. Se poden distingir tres classes ò graus de rencor ò sia d' ira: el primer, que se forma en el còr; el segón, que se manifesta al exterior; el tercer, que perdura molt de temps librement en noltros: els tres graus mos están privats per lo sagrat texto de que mos ocupám. Y comensant per la primera, es necessari suposar antes, que la ira que el Fill de Deu condemna no es aquell primer movi-ment que se anticipa á la rahó, el qual no es pecat, perque no es lliure y voluntari; ni es tampoch aquella ira á que mos movém ab motiu del pecat dels altres; el Profeta mos parla d' un odi perfect: *Perfecto odium oderam illos*. Hi ha també una ira perfecta, que es la dels Sants, que no poren veu- rer sens dolor los desordres que se cometen devant ells: tal fonch la de Fineas quantre los impurs, la de Eliás quantre els falsos profetes de Baal, la del Fill de Deu quantre els *marxandos* del Temple, la de Sant Pere quantre els de Corinti, incestuosos, etcétera, etc. *Els faèls guardadors de la lley de Deu*, diu el Savi, *s' inflaman de zèl quantre l' impio*.

La ira que Jesu-Crist condemna, es aquella per la cual mos enfurím sens motiu quantre el prohis-me, ab desitg de venjansa. El que abriga aquesta en son còr, incurreix en la falta penada p' el Fill de Deu, com á reo de judici; y no contem esta falta com lleugera, no; pues que el Llegislador li senyala igual pena que al homicidi, y Sant Pau la conta en el número de les obres de la carn. El segón grau de la ira es aquell en que se manifesta al exterior per paraules injurioses; se pot judicar de aquest pecat per les sigüents paraules: *Quedarà obligat á la pena (gehenna) del foch*; y Sant Pau lo posa entre els crims de mort.

Ja sabém que molts dirán que el Fill de Deu no condemna més que la ira á que mos dexám arrastrar sens motiu; y que pochs son els qui se enfadan que no creguen estar de la seua part sa-rahó plena y suficient. ¿Però no sab tot bon cristiá que per el mero fet de ser tal deu oposar pa-ciencia á les injurias dels demés? ¿No mos obligan en aquesta práctica la conducta de Deu en vers de tots y lo que Jesu-Crist mos ensenyá de parau-la y de obra? ¿Què ditxosos seríam si meditassem ab això. y si la paciència divina fos modelo de la nostra!

Falta parlar del tercer grau de ira; y ni temps ni lloch tením per ferho com es el nostro desitg; però per los nostros lectors consideram bastant repetirlos un texto del Crisòstomo que diu: *El qui desterra la ira del seu cor, desterrarà també la tris-tesa y se alliberarà dels pesars y vanes inquietuts que constitueixen els torments ordinaris de la vida. El cor dols é incapás de concebrer avorrimient es sempre apacible, y gosa alegria y goig que ja may lo abandona.*

JOAN BAUTISTA ENSEÑAT, PVRE.

DISCE PATI

Es viure sens estimar lo viure sense patir, y per viure sens amar tant se valdria morir.

J. V., PVRE.

SANTOS DE LA SEMANA

Día 26. Lunes.—SANTOS Juan y Pablo, hermanos, mrs.; Virgilio y Salvio, obs. y mrs.; Pelayo, mr. de Córdoba; Majencio, Pbro.; y Sta. Perseveranda, vg.

Concluyen las Cuarentahoras en S. Felipe Neri.

Día 27. Martes.—SANTOS Ladislao, rey de Hungría; Zoilo y compañeros mártires de Córdoba; Antonio, obispo; Santa Sisetrudis, virgen y monja.

Empiezan las Cuarentahoras en S. Jaime.

Día 28. Miércoles.—Ayuno con abstinencia de carne.—SANTOS León II y Paulo I Papas; Freneo y Benigno, obispos y mártires; Argimiro, monje y mártir de Córdoba; SANTAS Juliana, Potamiana, Marcela, su madre, y Raida, mártires.

Continúan las Cuarenta horas en San Jaime.

Día 29. Jueves.—*Fiesta*—SANTOS Pedro y Pablo, apóstoles, Casio y Siro, obs.; SANTAS María madre de Juan llamado Marcos, en Chipre, y Benedicta virgen y monja.

Concluyen las Cuarentahoras en S. Jaime.

Día 30. Viernes.—La Conmemoración de S. Pablo apóstol. SANTOS Marcial ob., Cayo y Ostiano presbíteros; SANTAS Lucina discípula de los Apóstoles, y Emiliana mr.

Empiezan las Cuarentahoras en S. Francisco.

Día 1. Sábado.—SANTOS Aaron sacerdote de la antigua Ley; Casto y Secundino, obs. y mrs.; Martín y Galo, obs., Teobaldo, ermitaño; Sta. Leonor mr.

Continúan las Cuarentahoras en S. Francisco y empiezan en el Sto. Hospital.

Día 2. Domingo VI después de Pentecostés.—La Preciosísima Sangre de Ntro. Señor Jesucristo. SANTOS Proceso y Martiniano, mrs.; Otón, ob.; La Visitación de Ntra. Señora á su prima Isabel, y SANTAS María y Sinforosa, mrs. y Monegunda, matrona romana.

Concluyen las Cuarentahoras en San Francisco, y continúan en el Sto. Hospital.

H. C. PRE.

ES CA DE LOFRE Y UN ANYELL DE COMASSEMA

FÁBULA ENGIRGOLADA (1)

EN *Mosso* de Lòfre era un cá que de bò no feya mal á n' es pa; trampat com uns òrgues per guardá ses cases, una primera espasa en questió de posá orde á ses oveyes de sa guarda, en fí, era es cá manco *ca* de mitja Mallorca.

De jove fou un *bon atlot*; y de vey volgué mostrá sa filassa, per bravetjadó.

Axò es cosa frequent entre'ls cans de possessió.

El sen *Torrepipes*, un carboneret de *Son Vidal* que tenia es ranxo d'vès es *Putxet*, s' armá d' un cuset per afuarló á n' es porchs, que, en sa curolla de cercá aglans, li grufaven sa barraca, fentli mal-bé ses olles, embrutantli sa *carrafa* de s' aygo y qualque pich manjantsê s' *escudella*.

En *Ramell*, així se nomenava es cus, se cansá prest de fé de majoral en es rol-lo de sitja. Un día alsá es cap, avorrit d' aquella vida d' ermitá, y diu: *per aquí van los meus*.

Ensumant d' un vent, ensumant de s' altre, ara s' empina, ara s' allarga, ara s' alsa d' un pèu per á *brusquetjá* una estepa ó un ravell; per fí troba un tirany, es caminoy des *Pas de na María*; tira per amunt, no perdent passa, oreya baixa, ab so nás casi rossegant, coua enrodillada, y cametes debanant espès, puja d' alt sa *Rota des Coll des Jou*: un nou mon se presenta devant sa seua vista; veu la mar de Soller, que no havia vista may. Segueix es tirany per dins sa *Pleta*, alsa ets uys y s' espanta de trobarse tan prop del *cel*: sòls un *putxet*, una especie de formigué, es Puig de Lòfre, li fa nosa per á poré descubrí més de mitja Mallorca. Es panorama lo té alabat; y tirá envant,

fent antes exploracions, posant senyes, orientantse, per si no li topava s' alatxa, y... havia que torná p' els mateixos passos á sa barraca d' es carboneret, á llepá altre volta ets esculins de ses sopes sensa juavért. Insegú, salta una paret y sent es *llup, llap, bub, bab*, d' un canet, que, per sa veu, havia de ser un canot farést. Es susto s' apoderá de son còs, volia lladrá, y no li pogué sorti sinó un *melancólich geméch*. Després resol girá en sech.

En *Mosso* li pòsa l' uy demunt, y, com un cohuet, li pitja darrera. En *Ramell*, que, des susto, corria ab sa coua entre ses cames y mitx á la tortella, arribá á no poré trencá alé; y com ses cames li feyan figa, se afica dins un reboll espès. En *Mosso*, p' es quest, l' aglapeix. En *Ramell*, tremolant com la fulla de poll, li fá barres; en *Mosso* gruny, s' hi arramba á poch á poch, y, recelós, s' ensuman, remenan sa coua, y... com si tota la vida haguessin menjat *paya* plegats! Foren amichs: vengueren á parlá dels amos y caygueren á haver rahons sobre quin des dos era mes trampat per doblegá una ribella de faves cuynades.—Jo, digué en *Mosso*, en dos llongos m' he fet meu un xot y ab quatre bossinades lo tench dins l' *ánima*.—Idò mira, afegí en *Ramell*, per aquí d' alt, pe ses tosses, he sentit picaròls; tú qui ets tan agoserat y pretens de cames primes ¿perquè no 'n dus un de tenre y farém vega?

En *Mosso* pren es trot, brinca per demunt es singles, sa posa oreya dreita, escolta, allarga es còs, remena sa coua y envesteix mitx amagat per entre ses mates, batsés y eritjes: ha afinat un anyell que beu á un bassiot de sa *Font de sa Parra*. ¡Ara ha arribat sa meua!—se diu per sí mateix. Es xotet no ha vist fressa y bêu tranquilament.

—¡Huep, estimat, ¿còm estam aquí?

Es xotet, pega dues potadetes y anava á fogí com es *clechs* del dimoni.

—Si fuges, no 't valdrán ni ses cames ni es belá; que bufas y jugatetjes ab s' aygo, embrutantla? Poca *alatxa*... ¡ja les me pagarás totes!

—Jo no t' he fet cap mal tørs may. ¿Què t' he fet jo? ¡mesqui de mí!

M' has embrutada s' aygo cuant jo bevia, tròs de xòt escambuxat!

—Si jo estich á sa part de baix..., y s' aygo corre per sa siquiòla, de tú á mí, ¿no ho veus?

—¡Ah, cara de vaqueta! ja hu sé que un día vares dí pèstes de mí... ¡Ja hu sé! ¿La 'm pagarás, *llanut!* La 't trauré á sa llengueta... ¡Siii!

—Cuánt m' he ocupat ni en bé ni en mal de sa teua *figura*?

—Ea uns sis messos. ¡Que ho negarás?

—Jo ancara no havia nat. ¿Còm es possible? Axò es un *caduf*.

—Idò era ton pare que s' *armolá sa garrova* y me posá com un pedás brut. Y... callèm perque som *incapás* de....

Es xotet no sabia ahont s' havia de posá de pò. Veu que es cá, *fent el Toni*, anava acostants' hi, á poch á poch, voltant es gorch; y ell reculava sense perdre 'l de vista, y guardant distancia, á son inimich. Es cá pega fúa, y es xotet li fa marrada. En *Mosso*, que de rabia no se veyá es nás, torna investí. Es xotet li vetla es còp, y ab un bot pega á s' altra banda de bassiot; es ca dona es salt en fals, perque volia pillarlo al vol, y cau de plé dins s' aygo. Es xòt veu sa seua y... ja li ha *estret* cametes amigues, cap á sa guarda.

En *Mosso* tenia ets oronells plens de llòt y ets uys mitx térbols, efecte de sa capficada; mala-*vetja* sortí y heu lográ á forsa de resquilladas. Una

(1) Primera d' una série inspirada en las de Pedro.

volta defora, estreny de corre per dins un goret: son afany era *doná clau* á n'es xotet. ¡Hey estava compromesa sa seua *honrilla* de cá!

Corre, correrás; tresca d'un vent, tresca de s'altra....; però, es xotet...? ni es pel.

En *Ramell* cansat d'esperá, pega bot de sa mata per á sortirli á camí. Essênt d'alt una tòssa, veu un cá, *coló de xocolati*, que ab un pam de llengo defora, venia cap á éll, daxo, daxo, y tot enmustiat.

—¡No es en *Mosso!* deya per sí mateix. En *Mosso* era negre... ¡aqueix es virat! Per assegurá, el cridaré... ¡*Mosso*, ó *Mosso!* ¡*Mossooooo!*

En *Mosso* pegá un *llap* temblorós... No poria dí pruna, de cansat y empagahit. Ja vench, ja vench, li digué.

—Però *hombre*... ¿que t' ha passat? ¡Ell tú no pareixes es meteix! ¿Qui t' ha *pintat*? ¿Y es xòt?

—*Fiet, Ramell, ¡som anat per llana y vench tos!*

¡Cuants d'homos hi ha que bravetjan de cassadors... y es tir los surt per sa culata!

BERNAT BAL-LE, PVRE.

CONSELLS Y ADAGIS AGRÍCOLES

Juny

Dia 26.—Sembrau endivies y naps.

Dia 27.—Bateu y ventau depressa.

Dia 28.—Quant Sant Pere plora—tres vegades plora.

Dia 29.—Sant Pere, trèu Juny enrera.—Sant Pere, volta la figuera.

Dia 30.—Feys nêts els gallinés.

Juriol

Dia 1.—Llaurau els gorèts.

Dia 2.—Juriol, ses egos á s'era, y els bous á n'el sol.

CANSÓ

Per Sant Pere
mira l'olivera;
una oliva aquí, una allá,
mitg esplet hey há.

J. J., PVRE.

TRADICIÓ POPULAR

Com es que se diu que es blat té sa cara del Bon Jesús

CONTAN que primer no hi havia més casta de blat qu'es de *perdiu*, qu'es una espècie de margay, qui trèu s'espiga á modo de corona, just ab dos granets com á grianses, y se sòl fer en els esveits, voreres de camí y tenasses.

Ara veureu com es que 's blat dexá d'esser tan magre y ruech.

Contan que com es soldats d'Herodes cercavan al Bon Jesús per matarlo, agafaren la Puríssima, que 'l se'n duya dins sa falda cap á Egipte, ab Sant Jusep.

—¿Que portau? li digueren.

—Blat, diu Ella plena d'esglay.

Axamplá sa falda, y es soldats no hi veren més que blat sá, gros, molsut, hermós de tot.

—Ó quin blat tan bufarell, digueren es soldats, sense podersen avenir, y giraren en coa.

D'aquí vé dir que 's blat té sa cara del Bon Jesús, porque va treure sa cara per Ell.

De llavò ensá es estat y será sempre axí com el veren aquells soldats dins sa falda de la Puríssima: tan gròs, tan ros, tan molsut y tan garrit.

ANTONI M.^a ALCOVER. PRE.

LA FLOR VIRGINAL

El Jardiner diví
baixá del Etern sí,
anima mia,
per sembrar en ton cor
la llavor de la flor
mes blanca y fina.

Es la flor virginal
que si primaveral
en tu floria,
no l'arrabasses, no,
guárdala p' el Senyó
qu' es sa delicia.

Quant ja florit del tot
el teu virginal brot
p' el Maig estiga,
en rel la cullirà
y la transplantará
dins l'hort de vida.

Allá dins l'hort aquell
que va regar l'anyell
ab sanch divina,
allá dins mars de llum
hey vesarás perfum
¡oh, flò esquisida!

Tendrás el Còr diví
qu' en la creu va morí
per font puríssima;
y dins sos gorchs d'amor
tes fulles de candor
viurán florides.

Y perque la mort may
el teu candor desmay
ni sols mustiga,
els serafins del cèl
te regarán la rèl
ab aygo viva

Els t'enrevoltarán
y be t'en cantarán
de cançons fines.
Son auçellets de Deu
mes purs y blanchs que neu
entre celisties.

També lo rossinyol
tendrá per dols bresol
tes fulles místiques,
y 't portará l'oreitj
ab lo seu fi alateitj
olors divines.

Y ta virginal mèl
lo Jardiner del cèl
vendrá á cullirla,
puix de tant gran dolsor,
sols l'Esperit d'amor
sab sa delicia.

¡Quin goig tant gran aquell
á dins l'hort del Anyell
per sempre viurè!
vesar dins mars de llum
lo mes sagrat perfum
qu' el cèl ovira.

La llengo no sab dí
el pler y goig diví
de la gran ditxa,
que té l'altíssim Deu
p' els qui la flor de neu
li guardan viva.

Per çò guárdala bé,
tenla sempre arresé,
ánima mia,
que l'ayre mes sutil
lo seu verdor gentil
deixa sens vida.

MIQUEL GAYÀ BAUZÁ, PRE.

MON DESCARREG

IV

COMENSANT l'Agost de 1895 s'emprengueren les famoses reformes dels carrers y costes que revoltan Sant Miquel, sense plans ni *presupuestos*, á pesar d'haver jò demanat que se confeccionassin, prèvent ses dificultats y l'importancia del seu cost, y d'haverme promés que s'estudiarian el president de la Comissió d'Obres. La rahó per investirles tot d'una era dar feyna á jornalers desocupats y acabar ses obres subastades per distribució d'aygos.

Mitg any durá aquell devessey ab *na Pastera* destapada, y l'empeltament á premudes dels canons de ferro, desde la plassa del Olivar fins á la Major; causant un esplet de tifoydees, y bots y trenches y brassos desviats, que era *un contento*. (a) Per les costes d'Arabí, y de la Real, veren texir y destexir canonades y aceres, parets y paretons, escales y escaletes, sens ordre ni concèrt, ni cap ni centener. Les influències polítiques posaren á prova la capacitat y la paciència del Arquitecto alicantí, fentli perdre el quest, y s'asa y ses magranes, puis l'obligaren á *realisar aquella millora* sens axamplar cap tròs, llavò que era

(a) Llegiu els diaris de Palma d'aquella època, exclamantse, á coro, sens sossech y en va.

hora, (b) y respectant els llandars per hont s'entrava á botigues y hostals dels qui tenian vara alta. Per axò resultaven rasants ab dotze y mitx per cent de rost; y un ventay d'escala que es un *tour de force* perillós, extrany y lleig.

Sols per no quedar tácitament còmplice d'aquelles irregularitats municipals, vaig presentar (día 9 Mars de 1896) al Sr. Batle, una proposició per mí firmada ab lo Regidor D. Pau Serra, demanant: Que, no haventse procedit ab les degudes formalitats á fer aquelles *reformes*, ni quedant de rebuda, les reprovavem; y, á fí de que se sabés clar y oficialment son còst y de quins capítols se satisfarían, proposavem: 1.^{er} Que, per parts, se justificás el gasto de les fetes per *Administració*, y el de les subastades, corresponents á vies públiques y propies de la Ciutat. 2.^{on} El de les efectuades simultaneament per operaris y ab materials del Municipi, en parets, escalonades, fonaments, llandes y llandars de cases particulars; (c) y 3.^a El de la *reforma* de les reformes de rasants que s'estava fent. Ab dits datos hauría pogut coneixer tothom lo *bochornosamente caro* d'aquella *gran millora*. é imputarse la responsabilitat á qui correspongués, d'aquell desastre *artistich-económich*. (d)

Però, de la nostra proposició, per *impertinent y comprometedora*, no s'en doná conte.

En certa ocasió en vaig presentar un altra que suscrivía ab mí el Regidor D. Antoni Sbert, demanant que se designás una Comissió composta de personal facultatiu en Lleys, en Medicina, en Arquitectura y en Administració, á fí d'estudiar la reforma de les Ordenances Municipals de Palma, que bé heu necessitan; més envant vaig insistir presentantne un'altra, (e) però me pregaren y suplicaren que la retirás, pues estava acordat donar curs á la primera..... Y, com no tenia rês de polítich, ningú s'en recordá pus.

Finalment, passaren mesos sense ploure, y á Mallorca s'exclamaven fêrm per falta d'aygua. Jo, no escalivat encara, vaig redactar un'altra proposició, pera que se fessin rogatives públiques solemnes. La vaig mostrar al senyor Regidor tradicionalista més significat com á catòlich, y la m'alabá y aprová; però advertint que, abans de firmarla, per atenció, desitjava darne *conexament al seu Comité*. Al cap de tres dies obtengué l'*exequatur*. La volgué suscriurer el Batle Sr. Salom; s'en doná conte just quant comensava á ploure; el plenipotenciari del *Hermano* .: Paz en lo nostro Consistori, en va fér befa *coreat* per los seus; (f) y jo tot sol vaig obrir la

(b) Tot el costat de la dreta davallant per baix des campanar de Sant Miquel.

(c) A un sol propietari li abonaren 300 duros per perjudicis. Els facultatius de la Sala li feyan ses obres particulars.

(d) L'*Heraldo de Baleares*, publicá aquesta proposició, íntegra y comentariada per mí meteix día 30 Septembre de 1896.—Número 917. Nigú la 'm combaté.

(e) Haventme informat malament un projectet de fatxada igual á un altre suscrit y bén informat p' els facultatius de la Sala que manétjavan axò d'obres, vaig reclamar una interpretació desinteressada de les Ordenances Municipals, protestant contra lo que tenia tota l'apariencia d'una explotació monopolisada.

(f) El diari dels fusionistes dominants m'omplí de grossaries y calúmnies. Se compren: jo no servía ni per presidir una *messa* en día d'eleccions (sempre m'en vaig excusar.) Record que un Regidor tradicionalista. á *La Vileta*, fent l'eserutini per diputats á Corts, obtengué igual número de vots á favor de Don J. Zaforteza (al cèl sia) y de D. P. Ribot. ¡Casualitats electorals! Y record que un altre ex-Regidor tradicionalista, en Junta Municipal, *me va renyá* perque jo presentava un escrit opinant en contra d'una trasferencia de crèdit forjada p' el masònich Fusionisme. Per axò el poble deya que la *minoría tradicionalista* s'havía casada.

boca per defensar aquella catòlica proposició. Era la primera vegada que havia demanat auxili á un carlista, arrostrant lo desenfrehit imperi del qui governava la Majoría del nostro Ajuntament, después de no haver impedit, governant á València, que fossin apedregats els peregrins catòlichs.

Tan edificant germandat entre els qui mos tenim per bons fills de DEU y feèls pares de la PATRIA, (amb REY ó sense), més que tots els altres desencants, me decidí á anar me'n á ca-meua.

De llavors ençá, quant través per Cort, ni ganes teng de mirar el rellotje de *La Sala*.

B. FERRÁ.

(Acabarém, si Deu ho vol.)

PROPAGANDA CATÒLICA

Doctrina oficial.—En virtut d'ordre y manament del Illm. y Rdm. Bisbe, que per la gracia de Deu regeix la Diòcesis Mallorquina, d'ara envant, en les parròquies, escoles, costures, col·legis y seminaris, no més se pot ensenyar als nins y nines, atlots y atlotes la *Doctrina cristiana*, ab lo *Compendi* fèt compondre y publicar, estampat á Palma en l'Imprenta de *Sanjuan, germans, A. M. D. G.*—Any del Senyor *M.DCCC.XC.IX*—Y ab més extensió, en el *Catecisme*, en mallorquí, del Bisbe Nadal, ó en lo mallorquí y castellá del Bisbe Cervera, publicat l'any 1896.

Valga per avis als nostros lectors; agraiguem el zèl y curolla ab que lo nostro pastor procura pexir les ànimes dels nostros infants Ara es l' hora de que els catòlichs fassin propaganda, comprant y repartint á families pobres molts d'ecemplars de dit *Compendi*; y encara podrian fer més les associacions piadoses, y seria oferir prèmis als minyons y minyones de poca edat que davant el Sr. Rector, periòdicament responguesin més bé á ses preguntes, y que els associats sufragarian. MALLORCA DOMINICAL promet, desd' ara, si s'estableixen aquests exàmens, contribuir al gasto dels dits prèmis.

Escuts del Sagrat Còr.—Ja n'hem camensat á veure sobre alguns portals de cases habitades per families catòliques, á Palma. Son de baix relleu de ferro fus, ó en planxa, daurats, representant l'imatge de Jesús, mostrand son Còr, demunt l'emblema heràldich de l'Espanya, y su baix escrit: REINARÉ. ¡Ala!, catòlichs mallorquins que no estau empagahits de con'essar les nostres santes creencies; si en veritat mos honram servint al únich Rey y Senyor de Cèls y terra, posem la mostra de ser sos feèls vassalls sobre les nostres posades; sàpia tothom que passi la nostra fé quina es; fora respectes humans, ni covardies. ¿No plantavem els nobles sos respectius escuts d'armes en mitj dels fròntis dels seus casals? Pues, fassém noltros ostentació de la major noblesa que poguem desitjar. ¡Visca Jesu-Crist-Rey!

Advertim: que en lo número siguent indicarem el modo de facilitar l'adquisició de dites placas, fins y tot encarregantse MALLORCA DOMINICAL de ferles dur, si ningú se posa al davant per obtenirne en gròs y á preu de còst.

Bon Compendi.—El d'*Historia Sagrada* que D.^a Monserrada Juan y Ballester G. de la Puresa de M. S., Regenta de l'Escola pràctica agregada á la Normal Superior de les Balears, ha publicat en castellá, prèvia aprobació eclesiástica. Son método clar y graduat facilita l'estudi als petits escolars, lo meteix que als majorets, pues van senyats ab estrelletes els párrafos de cada capítol que explican més extensament dita història; de modo que ab aquest llibret, se poden aprende desde ses nocions fins á tot lo del Antich y Nou Testament. Está literariament molt ben redactat; ben imprès y encuadernat, y no més costa 5 reals. Lo recomanám; y donám s'enhonabona á sa modesta é ilustrada Mestra.

B. F.